

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐκείνη τὸν ἐθεώρει ἀπαθῆς, σχεδὸν μετὰ περιφρονήσεως.

— Διατί παραφέρεσαι, εἶπεν. Ἄς ὀμιλήσωμεν ἡσύχως. Μοὶ κάμνεις ἀνοήτους ἐπιπλήξεις. Ἄλλὰ διὰ τί παραπονεῖσαι; Διακηρύττω τὸ ὄνομά σου; κερδοσκοπῶ ἐπὶ τῆς ἀτιμίας σου; Ἐγὼ ἐκηλίδωσα τὸ ὄνομά σου; Ἐγὼ ἐδημιούργησα τὴν δόξαν αὐτὴν τοῦ κακουργήματος, ἡ ὁποία ἀντανανκλᾷ ἐπ' ἐμοῦ; Ὁφελούμαι ἐξ αὐτῆς, εἶνε ἀληθές, καὶ πολὺ δικαίως. Πρέπει νὰ ζήσω. Θέλεις ἴσως νὰ ἐξακολουθήσω καταστρέφουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ δάκτυλα καὶ νὰ ράπτω διὰ νὰ κερδίζω δύο φράγκα καθ' ἑκάστην; Εὐχαριστῶ πρὸ ἐνὸς μηνὸς κάμνω τὸ ἐπάγγελμα αὐτό... Προτιμᾷς ἄλλο τι; Δὲν εἶμαι πολὺ ἀσχημος, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγῃς. Χάρις εἰς σέ, θὰ ἐπιδώσω, καὶ πλείστοι ἠλίθιοι εἶνε ἔτοιμοι νὰ καταστραφῶσι διὰ τοὺς ὠραίους μου ὀφθαλμούς. Μάρτυς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐκτύπησες εἰς τὴν ὁδόν. Ἄλλὰ δὲν ἔχω κλίσει εἰς τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, τὸ γνωρίζεις; Χά, χά, με κάμνεις νὰ γελῶ μετ' ὄνομά σου! Δὲν θέλεις νὰ σὲ ἐκθέτω; Ἄλλ' ἐμπόδισέ με λοιπὸν νὰ ἐξέρχωμαι! Εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν, παντοῦ συναντῶ περιεργὰ βλέμματα καὶ ἀκούω νὰ ψιθυρίζουν: «Βλέπεις αὐτὴν τὴν γυναῖκα; εἶνε ἡ ἐρωμένη τοῦ Δαλισιέ». Μήπως νομίζεις ὅτι τοῦτο δὲν στενοχωρεῖ καὶ ἐμέ, καὶ ὅτι δὲν ἔχω πολὺ δίκαιον νὰ παραπονοῦμαι; Ἄλλ' ὄχι, λαμβάνω τὸ πρᾶγμα ὅπως εἶνε. Οἱ Πελωδὲ με ἐδίωξαν, διότι ἡμῖν ἐρωμένη σου. Ἄλλη οἰκία, ὀλιγώτερον αὐστηρά, με ὑπεδέχθη καὶ μοὶ παρέσχε τόσας ὠφελείας διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Ἡ θέσις εἶνε καλὴ... πεντήκοντα φράγκα καθ' ἑκάστην διὰ τὸν πρῶτον μῆνα καὶ εἴκοσι πέντε φράγκα διὰ τοὺς ἄλλους... δὲν εἶνε καλὰ;... Ἄ! ἂν κατεδικάζεσο, τὸ πρᾶγμα διέφερε θὰ εἶχα τὰ διπλάσια... ἀλλὰ εἶμαι ἀτυχής. Καὶ ὁμως, βλέπεις, δὲν παραπονοῦμαι, δὲν σὲ ἐπιπλήττω.

Τὴν ἤκουε, κύπτων τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ εἶπη λέξιν, χωρὶς νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην κίνησιν ἀνυπομονησίας.

Ὅτε ἐκείνη ἐτελείωσεν, ἠγέρθη βραδέως καὶ προέβη πρὸς αὐτήν.

— Ἐνθυμῆσαι τί εἶπα, ἀνέκραξε διὰ φωνῆς ἡσύχου καὶ σοβαρᾶς, μὴ τὸ λησμονήσης!

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Ἄλλὰ δὲν συνέφερον εἰς τὴν Πουλχερίαν νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἐξέλθῃ καθ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ καγχάσασα ἀνέκραξεν:

— ὦ! τί ὕψος! Τώρα παίζομεν τραγωδίαν! Καὶ αὐτὸ δὲν θὰ ἐπιτύχῃ, σὲ

εἰδοποιῶ!.. Ἄ! ἄ! σὲ γνωρίζω. Θέλεις νὰ σοῦ εἶπω ἐγὼ τί σὲ ἐξοργίζει; δὲν εἶνε διότι ἀκούεις τὸ ὄνομά σου νὰ διασύρεται, τούταντίον, ἀλλὰ διότι δὲν ἔχεις μέρος ἀπὸ τὰ κέρδη!.. Λοιπὸν, ἐγὼ εἶμαι καλὴ, ἔστω! ἄς τὰ μοιρασθῶμεν.

Ὁ Λαυρέντιος ἐσκίρτησεν εἰς τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην ὕβριν. Ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὤρμησε καθ' αὐτῆς μετὰ σπινθηροβολοῦν ὄμμα καὶ ὑψωμένην τὴν χεῖρα.

Ἐκείνη ἀντὶ νὰ τρομάξῃ, ἤρξατο γελῶσα, γέλωτα ἰσχυρότερον καὶ νευρικώτερον.

— Ἐλα δά! τὸ ἐγνωρίζω... ἀλλὰ τὸ μαχαῖρι εἶνε ἐκεῖ... ἐπὶ τῆς θερμάστρας... Λάβε το λοιπὸν! Δὲν γνωρίζεις νὰ κάμνης τίποτε χωρὶς αὐτό... Νὰ με πνίξῃς;... ὦ! φρίκη... ἀλλ' εἶνε ἀληθές. Δὲν προξενεῖ αὐτὸ αἶμα!

Πράγματι ἡ χεῖρ τοῦ Λαυρεντίου βιαίως συσπαμένη τὴν κατέπνιγεν. Ἄλλ' αἰφνης τὴν ἀφῆκε καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίου τρόμου, ὑπεχώρησε καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας συντετριμμένος καὶ φρικῶν. Μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ ὀλολύξῃ καὶ νὰ ψιθυρίζῃ:

— Τί ἔκαμα λοιπὸν, Θεέ μου, διὰ νὰ γίνωμαι ἄξιος τῶν ὕβρεων αὐτῶν;

Ἀστραπὴ χαρᾶς καὶ θριαμβοῦ ἀνέλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς Πουλχερίας, συγχρόνως δὲ ἰσχυρὰ συγκίνησις ἐπέβη τὸ στῆθος τῆς. Ταύτην ἠδυνήθη νὰ κατανικήσῃ καὶ ἠγέρθη.

— Τί ἀδέξιος καὶ οὐτιδανὸς δῆμιος, εἶπε ψυχρῶς.

Καὶ ἐπανάλαβε τὰς εἰρωνίας τῆς. Μόλις ὁ Λαυρέντιος τὴν ἤκουεν, εἰς ἣν ἐκλυσιν εὐρίσκετο. Τέλος συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν καὶ διὰ φωνῆς θλιβεραῆς καὶ δακρύων εἶπε:

— Πουλχερία! τί κακὸν σοῦ ἔκαμα;
— Εἰς ἐμέ; τίποτε. Πῶς! εἶσαι πάντοτε δι' ἐμέ τόσο καλός. Ἡμῖν ἐρωμένη σου καὶ με ἐδίωξες.

— Γνωρίζεις καλὰ ὅτι ὄχι.

— Ὅχι; Καὶ πῶς ὀνομάζεις λοιπὸν τὸ στενοχωρημένον, ἀπότομον καὶ σιωπηλὸν ἐκεῖνο ὕψος; Τὰς ἀπουσίας σου ἐκείνας, ψευδεῖς ἢ ἀληθεῖς, ὅτε ἔμελλον νὰ ἔλθω, τὰς φιλονεικίας καὶ τὰς ἀδιακόπους ἐπιπλήξεις;... Καὶ ποῖα χαρὰ ὅταν μίαν ἡμέραν σοὶ εἶπα ὅτι ἐσκόπευα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινέ. Δὲν ἠδυνήθης νὰ τὴν ἀποκρύψῃς. Δὲν ἔπαυες νὰ ἐπαναλαμβάνῃς ὅτι με ἠγάπας πάντοτε, καὶ εἶχον τὴν ἀπλότητά νὰ σὲ πιστεῦσω! Naί, σὲ ἐπίστευσα.

— Πουλχερία!

— Γνωρίζεις διατί ἐπέστρεψα εἰς τὸ κατὰστημα τῶν Πελωδῆ; Διότι ἐκεῖ σὲ ἐγνωρίσα ἐπανεύρισκα ἐκεῖ, ἐξ ἀναμνήσεως, τὸν ἔρωτα αὐτὸν ὅστις δὲν ὑπῆρχε πλέον εἰς τὴν καρδίαν σου... Καὶ διατί, ἔλεγον καθ' ἑαυτήν, νὰ μὴ ἐπανέλθῃ καὶ αὐτός;... Δὲν ἦτο γελοία αὐτὴ ἡ ἀπλότης μου;... Τώρα, ἀκουσον. Ἐπέρχεται ἡ καταστροφή, ἡ μήτηρ σου δολοφονεῖται. Τρέχω. Εὐρίσκω τὸ ἐγχειρίδιον, τὸ ἰδικόν σου. Πῶς ν' ἀμφιβάλλω; Δὲν πειράζει! Ὅθι σὲ σώσω, θὰ περιφρονήσω τὰ πάντα πρὸς

χάριν σου, διότι παρὰ τὸ φοβερὸν αὐτὸ ἔγκλημα... σὲ ἠγάπων ἀκόμη!

— Ἡ καρδία σου δὲν ἠπάτατο, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν... ἦσο ἄξιος τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, τὸν συνεμερίζεσο;... Μοὶ τὸ ἐβεβαίωσες, μοὶ τὸ ὠρκίσθης μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὅταν ἦλθα καὶ σὲ εἶδα εἰς τὴν φυλακὴν δὲν ἦτο ἀληθές;

— Naί, ἦτο ἀληθές.

— Ἄ! σιώπα! ἐψεύδεσο ἀνάνδρως! Ἐτρεμες, μήπως τὸ μυστικὸν αὐτὸ σὲ καταστρέψῃ καὶ ἔπρεπε νὰ με ἀναγκάσῃς νὰ τὸ φυλάξω. Naί, ὅτε μοὶ ὠρκίσεσο ὅτι δὲν ἠγάπας παρὰ ἐμέ, πρὸ μιᾶς ὥρας εἶχες γράψῃ εἰς ἄλλην.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνεσκίρτησε καὶ ἠγέρθη μετὰ ζωηρότητος.

— Ποῖος σοὶ τὸ εἶπεν; ἠρώτησεν.

— Ἄ! εἶνε λοιπὸν ἀληθές; δὲν προσπαθῆς νὰ ἀρνηθῆς;

— Ὅχι. Διατί ν' ἀρνηθῶ;

— Πράγματι. Ὅθι ἦτο ἀνωφελές τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην τὴν ἔλαβα εἰς χεῖράς μου.

— Ποῖος σοὶ τὴν ἔδωκε; πῶς γίνεται;

— Τί σημαίνει; Τὴν ἀνέγνωσα. Θέλεις νὰ τὴν ἀπαγγείλω. Ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἐφευρεσις τῆς ἀστουνομίας. Ἄλλ' εἶτε ἀληθής, εἶτε ψευδής ἦτο, εἶχον ὑποσχεθῆ καὶ δὲν ἤθελα ν' ἀθετήσω τὸν λόγον μου. Μὲ εἶδες ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου!... Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ δικηγόρου σου. Ὁμίλησε περὶ τοῦ ἔρωτός σου πρὸς ἐκείνην καὶ τοῦ πάθους, τὸ ὁποῖον σοὶ ἐπέπνευσεν... Ἡδυνάμην ν' ἀμφιβάλλω; Ἀποκρίθητι. Καὶ τὴν εἶδον, ἐκείνην τὴν ὁποίαν λατρεύετε. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἐστάθη ἐπὶ μίαν ὥραν πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς τέλος πάντων ἐξῆλθε μετὰ τὴν μητέρα τῆς ἐντὸς ὠραίας ἀμάξης... Σὲ συγχαίρω, εἶνε ὠραία.

— Ἀκουσον, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Γνωρίζω τώρα τὰ παράπονά σου καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ μίσους σου καὶ τῆς καταδιώξεώς σου. Ὁμιλεῖς περὶ ἀπιστίας, περὶ ψεύδους. Δὲν εἶνε ἀληθές, ἀπατάσαι.

— ὦ! εἶπεν ἡ Πουλχερία, εἰς μάτην θὰ δικαιολογηθῆς... σὲ γνωρίζω.

— Μήπως ἔχω ἀνάγκην δικαιολογίας; Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἀπατάσαι. Ὁ ἔρωσ αὐτός, τὸν ὁποῖον θεωρεῖς ἔγκλημα, χρονολογεῖται πρὸ πολλοῦ... Ἄ! ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σοὶ τὸν εἶπω φανερὰ καὶ δὲν ἠδύνασο νὰ τὸν μαντεύσῃς; Τώρα, θὰ ἀνέγνωσες τὴν ἐπιστολὴν, γνωρίζεις τί περιεῖχε. Ἐκείνη, ἡ ὁποία τὸν ἐπέπνευσε, τὸν ἀγνοεῖ καὶ ἂν μίαν ἡμέραν τὸν μάθῃ, μακρὰν τοῦ νὰ τὸν συμερισηθῆ, θὰ ἐρυθρίασῃ ὡς κηλιδωθεῖσα... Τὸ γνωρίζω, καὶ ἐντὸς τῆς φυλακῆς μου τὸ προησθάνομην. Τί θὰ ἐπίστευεν ἄρά γε; Ἐντεῦθεν ἡ ἐπιστολή μου αὐτή. Εἶμαι εὐτυχής τώρα, διότι δὲν τὴν ἔλαβε, διότι δὲν ὑποπέυεται τὸν ἔρωτα αὐτόν... Τετέλεσται... Μόλις ἐγράφη ἡ ἐπιστολή ἐκείνη καὶ τὸ μετενόησα... Πρὸς τί νὰ τὴν γράψω;... Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔρφα-

σεσ . . . Ἦτο λοιπὸν προσποιήσεις ἢ ἐκπληξίς καὶ ἡ χαρὰ ἐκείνη ὅτε σὲ εἶδον; Ἦτο ἡ πρώτη φιλικὴ μορφή τὴν ὁποῖαν ἐβλεπον μετὰ δύο μῆνας, ἡ μόνη φωνὴ τὴν ὁποῖαν ἤκουσα μετὰ τῶν τεσσάρων ἐκείνων τοίχων . . . Καὶ ἦσο σύ, ἡ ὁποῖα ἔσπευσες· σύ, πρὸς τὴν ὁποῖαν ὑπῆρξα σκληρὸς καὶ ἀχάριστος· καίτοι με ἐνόμιζες ἔνοχον, ἄτιμον, με ἡγάπας ἀκόμη, καὶ ἐθυσιάζεσο ὑπὲρ ἐμοῦ! . . . Ἄ! ἂν ὑπῆρξεν εἰς τὸν βίον μου μία ἡμέρα, καθ' ἣν σὲ ἡγάπησα, ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦτο ἐκείνη! . . .

— Ἄν ἦτο ἀληθές! . . . ἀνέκραξεν ἐκ τὸς ἑαυτῆς, δακρύνουσα.

— Ναί, τὸ αἰσθάνομαι, εἶνε ἀληθές, καὶ με ἀγαπᾷς ἀκόμη.

Καὶ ὤρμησε πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐκείνος τὴν ἀπέωθησεν.

— Ἄφες με, ἀνέκραξε, τὸρα σὲ ἀποστρέφομαι καὶ σὲ περιφρονῶ!

— Ὑστερον ἀπὸ ὅσα ἔπραξα . . . ὦ! ναί! . . . ἐννοῶ, συγγνώμην! . . . Ὅχι! μείνε, σὲ καθικετεῖω, εἰπέ μοι ὅτι με συγχωρεῖς μὴ ἀναχωρήσης. Κτύπησέ με, εἶμαι ἄξια. Ἄλλ' ἂν ἐγνωρίζεις πόσον ὑπέφερα! ὁσάκις ἐσυλλογιζόμην τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, ἐγενομένη παράφρων. Γνωρίζω ὅτι εἶνε ἄτιμον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμα . . . ἀλλ' ἦτο ἐκδίκησις. Ἐπειτα δὲν συνέλαβα ἐγὼ τὴν ἰδέαν αὐτὴν· ἀλλ' ἡ Λανζών, ἡ ὁποῖα μοὶ ἐπρότεινε χθὲς νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ καρνεῖον ἐκεῖνο καὶ συνήνεσα πρὸς ἐκδίκησιν καὶ διὰ τὸ σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον θὰ προέκυπτε καὶ θὰ ἔθετε νέον ἐμπόδιον μετὰ σοῦ καὶ ἐκείνης! Ἄλλὰ δὲν ἤξιζε τὸν κόπον· τὴν εἶδα καὶ τὴν ἔκρινον. Ναί, εἶνε ἴσως ὠραία, ἀλλ' ὁμοιάζει με κούκλαν, δὲν ἔχει καρδίαν! Βλέπεις, δὲν τὴν συλλογιζόμην πλέον, λησμονῶ τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ με ἀγαπᾷς . . . Διότι με ἀγαπᾷς, τὸ εἶπες πρὸ ὀλίγου. Εἰπέ το καὶ τὸρα.

Καὶ ἦτο εἰλικρινεστάτη ἡ περιπαθὴς ἐκείνη ἱκεσία. Ὁ Λαυρέντιος ἠσθάνθη ἑαυτὸν συγκεκινημένον καὶ τῆ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Ἄ! τέλος πάντων, ἀνέκραξε, δὲν θὰ χωρισθῶμεν πλέον, θὰ ἀγαπῶμεθα πάντοτε.

Καὶ τῷ ἔδωκε θέσιν πλησίον τῆς, μειδιῶσα καὶ ἔνδακρυς, καὶ ἤρξατο νὰ αἰτιᾶται ἑαυτὴν, νὰ τὸν λυπῆται, ἐνῶ συγχρόνως προσεπάθει νὰ τὸν διασκεδάσῃ.

Ἦτο ζῶηρά, τρυφερά, εὐφυής, ὅλη χαρὰ τέλος καὶ θωπεία. Πῶς ἠδύνατο ὁ Λαυρέντιος νὰ μείνῃ ἀπαθὴς εἰς τοιαύτας διαχύσεις;

Ἐμέμφθη καὶ οὗτος ἑαυτὸν διὰ τὴν παρελθούσαν διαγωγὴν του καὶ διὰ τὸν θυμὸν του. Ἐκείνη τὸν διέκοψε.

— Κάμε μου τὴν χάριν νὰ σιωπήσῃς.

— Ἀλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ σὲ πνίξω.

— Δὲν πειράζει· ἦτο ἡ χεῖρ σου.

Ἐλαβεν ὕδωρ καὶ ἔπλυνε τὸ ξηρανθὲν ἦδη αἶμα, ὅπερ εἶχε ρεῦσει ἐκ τοῦ κροτάφου ἐπὶ τῆς παρεῖας τῆς. Ὁ Λαυρέντιος ἐπλησίασε καὶ παρετήρησε τὴν πληγὴν.

— Θὰ μείνῃ οὐλή, εἶπεν.

— Ἀλήθεια; ἀνέκραξε τρέχουσα μετὰ χαρᾶς πρὸς τὸν καθρέπτην.

Εἶτα ἐπανῆλθε πλησίον του καὶ ἐπανάλαβε τὰς φλυαρίας τῆς· τῷ ὑπέμνησε τὸν ἀρχαῖον αὐτῶν ἔρωτα, πῶς ἐγνωρίσθησαν . . . Ὅποιον πάθος, ὁποῖα μέθη!

— Καὶ δι' ἐσέ, εἶπεν, ἦτο ὁ πρῶτός σου ἔρωσ! ὁ ὁποῖος θ' ἀναγεννηθῆ, θὰ ἀρχίσῃ πάλιν.

Ἄλλ' ἔρωσ σθεσθεῖς δὲν ἀναγεννᾶται πλέον.

Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἔλαβον ἤδη πείραν τούτου, ἐν μέσῳ τῶν ἐρίδων καὶ τῶν συμφιλιώσεών των.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε ἠτοιμάζετο νὰ ἀφήσῃ τὴν Πουλχερίαν, ὁ Λαυρέντιος εἶχε μελαγχολικὸν τὸ ὕφος.

— Τί ἔχεις; τὸν ἠρώτησε.

— Γνωρίζεις, εἶπεν, ἡ στενοχωρία τῆς φρικώδους αὐτῆς θέσεως, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομαι . . . ἡ πρόληψις αὐτῆ, ἡ ὁποῖα με καταδικάζει καὶ με ἀπωθεῖ πανταχοῦ . . .

— Ἐχετε θάρρος εἶπεν ὦ! ἂν ἠδυνάμην νὰ σὲ βοηθήσω, δὲν θὰ ἤρνεῖσο, διότι με ἀγαπᾷς πάντοτε, καθὼς ἄλλοτε; . . .

— Ἀλλὰ βέβαια, σοὶ τὸ εἶπον.

— Δὲν χορταίνω, βλέπεις, νὰ τὸ ἀκούω εὐχαριστῶ. ὦ, πόσον εἶμαι εὐτυχής!

Μετὰ τελευταῖον ἐναγκαλισμὸν ἀπεχωρίσθησαν.

Ἡ Πουλχερία εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς καὶ κύψασα ἐκ τοῦ παραθύρου τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός μεχρι τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ.

Καὶ τότε, μόνη, καταληφθεῖσα αἴφνης ὑπὸ θανασίμου θλίψεως, κατέπεσεν ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ ἤρξατο ὀλολύζουσα.

— Τετέλεσται! Ἐψιθύρισε, τὸ αἰσθάνομαι, δὲν με ἀγαπᾷ πλέον.

ΜΔ'

Καὶ ὄντως, ὁ Λαυρέντιος ἦδη δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον τὴν Πουλχερίαν.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀναποφάσιτος, καὶ διερωτώμενος, δι' ἕκατοστὴν φοράν, τίνι τρόπῳ θὰ ἐθριάμβευε κατὰ τῶν κωλυμάτων, ἄτινα ἐγείροντο πρὸ αὐτοῦ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν σκέψεων ἐκείνων, ἀνεμνήσθη τὰς τέσσαρας χιλιάδας φράγκων, ἄτινα ὤφειλεν εἰς τὸν κύριον δὲ Μερὰκ καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὰ ἀποδώσῃ.

Ἐξῆλθε, καὶ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου του, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου.

— Ἠσχολήθην ἤδη περὶ τῶν ὑποθέσεών σου, εἶπεν εἰς τὸν Λαυρέντιον ὄλοι οἱ τίτλοι καὶ τὰ ἔγγραφα, ἄτινα κατεσχέθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς σου, θὰ μοὶ ἐγχειρισθῶν μετὰ τινος ἡμέρας.

Ὁ Λαυρέντιος τὸν νῆχαρίστησε καὶ τῷ διηγήθη πόσον ταχέως ἐξέπληρώθησαν αἱ προρρήσεις του καὶ τίνος σκανδαλώδους σκηναῆς ὑπῆρξε μάρτυρ τὴν ἐσπέραν τῆς προτεραίας.

Ὁ γέρον ὕψωσε τοὺς ὤμους μετ' ἀγακτικῆς ὀργῆς.

— Τί τὰ θέλεις! εἶπε, τὸ ἐμπόριον αὐτὰ ἔχει· πρέπει νὰ πωλῆ τις τὰ πάντα, καὶ ἡ μᾶλλον ἀναίδης προκήρυξις εἶνε ἡ καλλιτέρα! . . . ἂν τοῦλάχιστον ἐτελείωνον ἕως ἐδῶ, δυστυχῆ! . . . ἀλλ' ὄχι, εὐρισκόμεθα μόνον εἰς τὴν ἀρχὴν.

— Ὅσον δ' ἀφορᾷ διὰ τὸν κύριον Μερὰκ.

— Μὴ ὑπάγῃς ὁ ἴδιος, τῷ εἶπεν, ἐπιφόρτισε ἐμέ.

— Διατί;

— Διότι προαισθάνομαι τὴν ὑποδοχὴν τοῦ κυρίου δὲ Μερὰκ· θὰ εἶνε ψυχρὰ, ἀγέρωχος, περιφρονητικὴ.

Τὸ βλέμμα τοῦ Λαυρεντίου ἀπήστραψε.

— Ἀκόμη καλλίτερον, ὅπως τὸν περιφρονῆσω, εἶπεν.

Αἱ συμβουλαι τοῦ κυρίου Γλαβῶν δὲν ἴσχυσαν νὰ τὸν ἀποτρέψωσι.

— Δὲν ἐλπίζω, εἶπε, νὰ κατανικήσω τὰς προλήψεις, αἵτινες με καταδιώκουσι, ἀλλ' ὀφείλω τοῦλάχιστον νὰ διαμαρτυρηθῶ διὰ τῆς εὐθείας καὶ εὐσταθοῦς διαγωγῆς μου ἐναντίον τῆς ἀδικίας, τῆς ὁποίας εἶμαι τὸ θύμα. Ὀφείλω ν' ἀποδείξω τὴν συναίσθησιν τῆς ἀφρότητός μου! Καὶ πῶς! δὲν καταλαμβάνετε ὅτι ἂν ἀποστείλω ὑμᾶς εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ φανῶ ταπεινούμενος, ὅτι ἀναγνωρίζω ἐμαυτὸν ἀνάξιον καὶ ὅτι ὁμολογῶ ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον δὲν διέπραξα;

Ὁ δικηγόρος, καὶ τοὶ συγκλητικὸι ἐκ τῆς γενναίας ἐκείνης ὑπερηφανείας, ἐπὶ τῶν χειλέων του εἶχεν τὸ πικρὸν καὶ ὠχρὸν μειδίαμα τῆς πείρας.

— Τέλος πάντων . . . τὸ θέλεις; εἶπε.

— Σὰς παρακαλῶ.

Ὁ κύριος Γλαβῶν τῷ κατέβαλε τὰς 4 χιλιάδας φράγκων, ὧν εἶχεν ἀνάγκην.

Ὁ Λαυρέντιος διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Τρεβίζης, ἐν ἣ κατῴκει ὁ κύριος δὲ Μερὰκ. Ὁ ὑπηρέτης, εἰς δὲν ἀπετάθη διδων τὸ ὄνομά του, ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ· τέλος ἐπέστρεψε καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ὁ κύριός του εἶχεν ἐξέλθει.

Δις ἀκόμη, πρὸς τὸ ἐσπέρας, ὁ Λαυρέντιος παρουσιασθεῖς ἔλαβε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν. Παρὰ τὴν ἀπόφασίν του, νὰ μείνῃ γαλήνιος καὶ ἀπαθὴς καὶ ὑπὸ τὸ κτύπημα ἀκόμη ὕβρεως, ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῷ ὑπόκωπον ὀργὴν, διότι ἦτο προφανές ὅτι ἐκ συστήματος τῷ ἠρνοῦντο τὴν εἴσοδον.

Ἀνέβαλε δὲ διὰ τὴν ἐπιούσαν πᾶσαν νεωτέραν ἀπόπειραν.

Τὴν ἐσπέραν, περὶ τὴν ἕκτην ὥραν, περιεπάτει τυχαίως. Εὐρεθείς, χωρὶς νὰ σκεφθῆ, πλησίον τοῦ μεγάρου Σουσα, εἶδεν ἀμάξας εἰσέρχομενάς εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου καὶ ἀνεμνήσθη ὅτι ἦτο ἡμέρα ὑποδοχῆς.

Ἀπεμακρύνθη ὀλίγον, ἐκ φόβου μὴ ἀναγνωρισθῆ, καὶ ἐπανεῖδε νοερώς τὰς ἐσπερίδας ἐκείνας, καθ' ἃς διέλαμπεν ἡ Αἰμιλία, εἰς ἃς δὲν θὰ ἦτο πλέον δεκτός.

Εἰς ἐν τῶν ὀχημάτων ἐκείνων ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισεν τὸν κύριον δὲ Μερὰκ . . . ὅστις τῷ διημιφισθῆτε ἄλλοτε τὰ βλέμματα τῆς Αἰμιλίας! Ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ του λυσσώδη ζηλοτυπίαν . . .

Ἐπανήλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀνεμνήσθη τὰς συμβουλὰς τοῦ κυρίου Γλαβῶν· ἐσκέφθη ὅτι ἂν τὴν ἐπαύριον ἐπανεβλεπε τὸν κύριον δὲ Μερᾶκ, δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατηθῇ.

Ἐγραψεν ἐσπευσμένως λέξεις τινὰς, ἃς περιέκλεισεν ἐντὸς φακέλλου μετὰ τεσσάρων τραπεζογραμματιῶν τῶν χιλίων φράγκων, καὶ ἐνεχείρισεν αὐτὸν εἰς τὸν θυρωρὸν τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου δὲ Μερᾶκ.

Τὴν ἐπαύριον, δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὅτε ἀναγνώσας ἐφημερίδα τινὰ, προσέβαλον τοὺς ὀφθαλμοὺς του αἱ γραμμαὶ αὗται :

«Ὁ κύριος δὲ Μερᾶκ ἀπέστειλε χθὲς εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Πτωχοκομείου ποσότητα τεσσάρων χιλιάδων φράγκων.»

Ἄνεσκίρτησε διὰ τὴν ὕβριν ταύτην καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν ὁδὸν Τρεβίζης· τῷ ἐπανελάθον ἀκόμη ἄπαξ ὅτι ὁ κύριος δὲ Μερᾶκ δὲν εἶχεν ἐπανελθεῖ. Ὁ Λαυρέντιος, πεπεισμένος περὶ τοῦ ἐναντίου, καὶ ἤδη ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἐπέμεινε μετὰ τινος βίας. Ὁ κύριος δὲ Μερᾶκ εἰσήρχετο κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν.

— Τί τρέχει ; εἶπε. Παρατηρήσας δὲ τὸν Λαυρέντιον συνωφρυνθῆναι.

— Κύριε, εἶπεν οὗτος, παρουσιάσθην χθὲς τρίς εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Καὶ τρίς ἐδοκιμάσατε τὴν ἀηδίαν, νὰ μὴ γίνεταί δεκτός, εἶνε ἀληθές.

— Θὰ εἶμαι εὐτυχέστερος σήμερον, κύριε ;

— Ναί, χάρις εἰς τὴν τύχην, ἡ ὁποία μὰς ἔθεσεν ἀντιμετώπους· εἰσέλθετε.

Μετὰ μίαν στιγμὴν εὐρίσκοντο ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, εἰσθε βεβαίως ἐλεύθερος νὰ κλείσετε τὴν θύραν σας εἰς οἰονδήποτε θέλετε· ἐν τούτοις ἡ ἐπίμονος ἀρνήσις νὰ μὲ δεχθῆτε, ἐνῶ εἶχον σπουδαίαν ἀφορμὴν νὰ σὰς ἰδῶ, καὶ πρὸ πάντων ὁ τρόπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηγήσατε πρὸ μικροῦ τὴν ἀρνήσιν σας, ὁμοιάζουσιν ἤδη, θὰ τὸ ὁμολογήσετε, πρὸς ὕβριν.

— Ὅχι, κύριε, δὲν εἶνε ὕβρις.

— Καὶ τί εἶνε λοιπόν, σὰς παρακαλῶ ;

— Εἶνε ἡ φυσικὴ καὶ ἀναγκαία συνέπεια καταστάσεως, τὴν ὁποίαν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ, φαίνεσθε κακῶς ἐνοοῦντες.

— Ἄ !... θὰ μὲ ὑποχρεώσητε ἂν μοὶ τὴν ἐξηγήσατε.

— Μετ' ὀλίγον· διότι νομίζω ὅτι δὲν ἤλθατε δι' αὐτό.

— Ὅχι, κύριε· ἤλθον δι' αἰτίαν ἄλλην ἐπίσης σοβαράν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἀρνηθῆτε τὴν φορὰν αὐτήν νὰ ἀναγνωρίσητε ἀληθῆ ὕβριν.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριε, ἀρνοῦμαι· διότι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις θὰ σὰς ὕβριζε, θὰ ἦτο ἄνδρος.

— Διατί ;

— Διότι δὲν δύνασθε νὰ τῷ ζητήσατε λόγον.

— Φρονεῖτε ;

— Εἶνε τὸσον ἀληθές, ὥστε εἰσθε ἡ-

ναγκασμένοι νὰ ἔλθητε ὁ ἴδιος καὶ ζητήσατε μίαν τῶν ἐξηγήσεων ἐκείνων, τὰς ὁποίας εἰθισταὶ νὰ ζητοῦν διὰ δύο φίλων.

— Ἄν ἀπλῆ διατύπωσις σὰς ἐμποδίζει, ἡσυχάσατε, θὰ φροντίσω. Ἄλλ' ἐν τούτοις, ἂν ὅ,τι πρὸ ὀλίγου εἶπατε εἶνε ἀληθές, ὅτι ἂν τις μὲ προσέβαλλε θὰ ἦτο ἄνδρος, λυποῦμαι δι' ὑμᾶς, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ εἰσθε σεῖς !

— Κύριε.

— Ἐστείλατε καὶ ἡ ὄχι εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ Πτωχοκομείου τὰς τεσσαρὰς χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας σὰς ἀπέστειλα χθὲς ;

— Πῶς τὸ γνωρίζετε ;

— Ἐκ τῶν ἐφημερίδων... Εὐρίσκετε ὅτι ἡ ὕβρις εἶνε ἀρκετὰ δημοσίᾳ.

Ὁ κύριος δὲ Μερᾶκ ἐφάνη λίαν στενωχωρηθείς.

— Δὲν προείδον τὴν δημοσίευσιν ταύτην, εἶπε, καὶ λυποῦμαι δι' αὐτήν.

— Καὶ νομίζετε, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος, ὅτι θὰ ἀρκεσθῶ εἰς μόνην τὴν λύπην σας ταύτην ;

— Πρέπει ἐν τούτοις ν' ἀρκεσθῆτε, διότι δὲν δύναμαι νὰ σὰς παρέξω καὶ δὲν δύνασθε νὰ λάβητε σεῖς αὐτήν.

— Καλλίστα ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος μετὰ περιφρονητικοῦ μειδιάματος· εἰσθε βεβαίως ὁ ἄνθρωπος, περὶ τοῦ ὁποίου ὠμιλεῖτε πρὸ ὀλίγου.

Ὁ κύριος δὲ Μερᾶκ ἐμειδίασε.

— Μὴ προσθέσατε οὐδὲ λέξιν, εἶπε, καὶ ἐπειδὴ ἐκάματε τὴν ἀνοησίαν νὰ ἔλθητε ὁ ἴδιος καὶ ζητήσατε ἐξηγήσεις, ἀκούσατέ τας· θὰ εἶνε σκληραί, τὸσφ τὸ χειρότερον διὰ σὰς ! Πᾶσα ὀφειλὴ ἐκ χαρτοπαιγνίου, ἡ ὁποία δὲν ἐξοφλεῖται εἰς τὴν ληξίαν τῆς, εἶνε ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς βραδύτητος ἄκυρος. Χθὲς, ἡδύναμην ν' ἀρνηθῶ τὰ χρήματα αὐτά, καὶ οὐδὲν δικαίωμα θὰ εἶχατε νὰ δυσχερεστηθῆτε.

— Ἡθέλατε πράξει τὸ αὐτὸ καὶ εἰς πάντα ἄλλον ;

— Ὅχι.

— Ἀρκεῖ.

— Δὲν ἀρκεῖ. Περιμείνατε. Ὅταν τις ἡσθάνθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν κατηγορίαν, ἥτις ἐβάρυνε προχθὲς ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἰδικῆς σας, δὲν ἀπαλλάσσεται διὰ μόνης τῆς ἀθωτικῆς ἀποφάσεως. Πρέπει ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του, καὶ τοῦτο ἐπιτυγχάνει διὰ μόνης τῆς καταδίκης τοῦ ἐνόχου, ἀντὶ τοῦ ὁποίου κατεδιώχθη. Πρὸ τούτου, δὲν ἔχει κοινωνικὴν θέσιν, οὐδὲ εἰσοδὸν εἰς τὴν κοινωνίαν, εἶνε μηδὲν· δὲν ὑπάρχει. Πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ, εἶνε ἀμφίβολόν τι αἰσθημα, ὁμοιάζον πρὸς οἶκτον. Διατί νὰ παρουσιασθῆτε χθὲς ἐνταῦθα ; Διατί νὰ μοὶ φέρητε τὰ χρήματα αὐτά, τὰ ὁποία δὲν ἡδύναμην νὰ διαθέσω ὑπὲρ ἐμοῦ ; Ὅτε ἔλαβον αὐτά, ἡ πρώτη μου σκέψις ἦτο νὰ σὰς τὰ ἐπιστρέψω, ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο ὕβρις δι' ὑμᾶς, καὶ ὤφειλον ν' ἀποφύγω πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο νὰ ἐκλειφθῆ ὡς τοιαύτη. Ὅθεν ἀπέστειλα τὰ χρήματα εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον, φρονῶν ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη θὰ ἐπερατοῦτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἄλλ' ὄχι ! φαίνεται

ὅτι ἐδημοσίευσαν τὴν εὐεργεσίαν μου. Δὲν εἶχον προῖδει τὴν ἀδιακρισίαν αὐτήν. Σὰς ὠμίλησα πρὸ ὀλίγου περὶ μετανοίας, περὶ συγγνώμης... τοῦτο δὲν σὰς ἱκανοποιεῖ, καὶ τὸ ἐννοῶ. Λοιπόν ! θὰ ἐξιλεώσω μέχρι τέλους τὴν ἀπερισκεψίαν μου. Μοὶ ζητεῖτε ἱκανοποίησιν, ἔστω !

— Ἄ ! τέλος πάντων ! ἀνέκραξεν ὁ Λαυρέντιος.

— ὦ ! μὴ χαίρετε. Πρέπει πρῶτον νὰ εὔρετε δύο τιμίους ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι θὰ δεχθῶσι νὰ ...

Ὁ Λαυρέντιος, ὅστις πρὸ πολλοῦ μόλις ἡδύνατο νὰ κρατήσῃ ἑαυτόν, μικροῦ δεῖν νὰ παραφερθῆ, ἀλλ' ἐκρατήθη.

— Καλὰ, εἶπε ψυχρῶς, αὔριον τὸ πρωὶ δύο ἐκ τῶν φίλων μου θὰ εἶνε ἐδῶ.

Ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθε.

Καθ' ὁδόν, καὶ ἐνῶ ἐβάδιζε μετὰ ζωηρότητος, προσεπάθει νὰ πείσῃ ἑαυτόν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τῷ ἀρνηθῶσι οἱ φίλοι του τὴν ἐκδούλευσιν ταύτην. Ἡ ὕβρις δὲν ἦτο ἀρκούντως δυνατὴ ;... καὶ εἶχεν ἐπέσει τόσον πολύ, ὥστε νὰ τὴν ἀνεχθῆ ;

Ἦρχισε τὰς ἀναζητήσεις του, εἰς τὰς ὁποίας δὲν θὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν διότι ἕκαστος κατανοεῖ τὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ εἰς ἦτο ἀπὼν καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ θὰ ἐπανερχετο μετὰ μίαν ἐβδομάδα· ὁ ἄλλος, ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, δὲν ἡδύνατο· ἐμελλε νὰ λάβῃ δικαστικὴν ἢ συμβολαιογράφου θέσιν, καὶ τοιαύτη ἀφροσύνη θὰ καέστρεφε τὸ μέλλον του· ἕτερος θ' ἀνεχώρει μετὰ μίαν ὥραν διὰ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν καὶ ἄλλος ἦτο ἀδιάθετος, ἐπάσχευ ἐκ πυρετοῦ. Πανταχοῦ ἀποτυχίαι· τῆ ἀληθείᾳ ἦσαν ἀπηλπισμένοι, διότι ἡδύνατο νὰ τῷ παρέξωσι τὴν ἐκδούλευσιν αὐτήν. Ὅπως δὲ ποτε τὸν συνεχάροντο διὰ τὴν ἐκβασιν τῆς ὑποθέσεώς του. Ἦτο περιέργος ἢ κατηγορία αὐτῆ· ἦτο ὁμως καὶ τυχηρός, διότι κατώρθωσε ν' ἀπαλαχθῆ.

Ἦτο τυχηρός. Ἐπρεπε ν' ἀκούσῃ τὰς λέξεις ταύτας εἰκοσάκις. Τέλος, ἀπελπισθεῖς, μανιώδης ἡσθάνθη ἑαυτόν βασιανίζόμενον ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ραπίσῃ τοὺς ἀχρεῖους ἐκείνους φίλους καὶ νὰ τοὺς κάμῃ τοῦλάχιστον ἐχθρούς, ἀφοῦ δὲν ἡδύνατο νὰ τοὺς μεταχειρισθῆ ὡς μάρτυρας.

Ὁ μόνος, ὅστις δὲν ὑπέκρυψε τὴν ἀρνήσιν του, ὑπῆρξεν ὁ κύριος Ὅρνελ.

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ ζητεῖτε, εἶπεν, εἶνε ἀδύνατον.

— Ὡστε, καθ' ὑμᾶς, εἶμαι δολοφόνος καὶ ἡ ἀθώωσίς μου εἶνε ἀδικός.

— Δὲν φρονῶ διόλου αὐτό.

— Ὅπως δὲ ποτε ἀμφιβάλλετε.

— Ἐ ! τί σὰς μέλλει τί σκέπτομαι, ὑπάρχει τι περὶ τοῦ ὁποίου, δὲν δυνάμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν, οὔτε σεῖς οὔτε ἐγώ : ἡ πρόληψις, ἡ κοινὴ γνώμη ὅσον παράλογος καὶ ἂν εἶνε. Ἡ ἀπόφασις, ἥτις σὰς ἀθωεῖ, εἶνε κυρίαρχος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ νόμου, ἀλλ' οὐδὲν σημαίνει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κόσμου. Ἐφ' ὅσον δὲν ἐπικυρώσατε αὐτήν διὰ τρανωτάτης ἀποδείξεως τῆς ἀθωότητός σας, δὲν θὰ ὑπάρξωσι δι' ὑμᾶς οὔτε ἀντίπαλοι οὔτε μάρτυρες.

— Τότε πρέπει νὰ ὑφίσταμαι ὅλας τὰς ὕβρεις ;

— Ὅχι. Ἀπευθυνθήτε εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Γνωρίζετε ὅτι δὲν θέλω τοιαύτην προστασίαν.

— Τότε καθήσατε ἡσυχος, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλο τι δι' ὑμᾶς.

— Ἀπατάσθε. Θὰ δυνθῶ ἢ οὕτως ἢ ἄλλως ν' ἀναγκάσω τὸν κύριον δὲ Μερὰκ νὰ κτυπηθῇ μετ' ἐμοῦ.

— Τίνι τρόπῳ ;

— Προσβάλλων αὐτὸν δημοσίᾳ. Θὰ τὸν ραπίσω, ἂν εἶνε ἀνάγκη.

— Ὑστερον ὁ κύριος δὲ Μερὰκ θὰ προσκαλέσῃ ἕνα κλητῆρα καὶ θὰ σᾶς συλλάβῃ.

— Αὐτός ;

— Ἀναμφιβόλως, καὶ πολὺ ἡσύχως, σὲ βεβαίῳ, κανεὶς δὲν θὰ τὸν κατηγορήσῃ.

— Ἔστω, θὰ ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὑπὸ τὸ κράτος σφοδροῦ ἐρεθισμοῦ, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἡ γαλήνη καὶ ἡ σκέψις ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμά του καὶ αἱ παραφοραὶ του εἰς οὐδὲν ἠδύναντο νὰ καταλήξωσιν. Τὴν ἐπαύριον, ἡ ἀπόφασίς του εἶχε γείνει, μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Τρεβίζις.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν κύριον δὲ Μερὰκ, ἔρχομαι μόνος.

Ὁ κύριος δὲ Μερὰκ ὑπεκλίθη ὡς εἰ ἔλεγε, εἶμαι βέβαιος.

— Αὐτὸ δὲν σᾶς ἀρκεῖ βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ὅχι, κύριε.

— Λοιπὸν μοὶ δίδετε προθεσίαν ; Ἀναγκάζομαι νὰ τὴν δεχθῶ, ἀλλὰ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμοῦ νὰ εἶνε βραχεῖα.

— Καὶ θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ σᾶς συγχαρῶ, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Μερὰκ, χαιρετῶν αὐτόν.

Ὁ Λαυρέντιος ἀνελθὼν εἰς τὸ ὄχημα ἀπῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

•P.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ὁ Ἰούλιος διῆλθε πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐπλησίασε τὴν Μέρσην.

Χωρὶς λέξιν νὰ εἶπῃ ἔλαβε τὴν κρεμαμένην χεῖρά της.

Καὶ πάντοτε σιωπῶν τὴν προσήγγισεν εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς φίλημα.

Φίλημα ἀδελφικόν.

Ἐκεῖνη ἐφρικίασεν, ἀλλὰ δὲν ἀνήγειρε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐτρεψε μὴπως δὲν ἔβλεπε πλησίον της ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ.

— Ὑμεῖς εἰσθε, Ὁράτιε; ἐπέλλισε δειλῶς.

Ὁ Ἰούλιος δὲν ἀπεκρίθη ποσῶς. Ἐπέ-

στρεφεν εἰς τὴν θέσιν της καὶ τὴν ἀφήκε νὰ πιστεῦθῃ ὅτι ὁ Ὁράτιος ἦτο ὁ ἀσπασθεὶς τὴν χεῖρά της.

Βεβαίως τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἐλύπησε δριμύτατα αὐτόν, αἰσθανόμενον πρὸς αὐτὴν τὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἔτρεφεν... ἀλλὰ καὶ ἡ θυσία αὕτη ἦτο ἀνταξία αὐτοῦ.

Στιγμάς τινας ὅπως συνέλθη. Ἴδου τί εἶχε ζητήσῃ ἡ Μέρση.

Μετὰ παρέλευσιν τινων τοιούτων ἐστράφη αὐθις ἐκ νέου πρὸς τοὺς δύο ἀνδρας.

Ἡ γλυκεῖα φωνή της εἶχεν ἀνακτῆσει τὴν εὐστάθειάν της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔμειναν προσηλωμένοι τρυφερῶς ἐπὶ τοῦ Ὁρατίου, καὶ ἐξηκολούθησε :

— Τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ δυστυχῆς κόρη, ἐστερημένη ὡς ἐγὼ παντὸς φίλου εἰς τὸν κόσμον, ὅτε τῇ ἐγένετο αἰσθητὴ ἐν ὅλῃ τῇ παρομαρτούσῃ φρικαλεότητι αὐτῆς ἡ ἀτίμωσις, ἣν εἶχεν ὑποστῆ ;

Ἐὰν εἶχον γονεῖς, τῶν ὁποίων ἡ τρυφερότης νὰ ἠδύνατο νὰ μὲ προστατεύσῃ καὶ μὲ συμβουλεύσῃ, οἱ ἀθλιοὶ, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων εἶχον ἐμπέσει, ἤθελον ὑποστῆ τὰς συνεπειὰς τοῦ νόμου.

Ἄλλ' ἠγνόουν, ὅχι ὀλιγώτερον ἀφ' ὅσον πᾶν παιδίον, τὰς ἀναγκαιὰς διατυπώσεις ὅπως ἐπικαλεσθῶ τὸν νόμον.

Εἶχον, θὰ μοὶ εἶπῃτε, ἄλλην ὁδὸν πρὸ ἐμοῦ εἰς τὴν νὰ τραπῶ.

Αἱ φιλανθρωπικαὶ ἐταιρίαι θὰ μ' ἐδέχοντο καὶ θὰ μὲ συνέδραμον ἐὰν ταῖς καθίστων γνωστὴν τὴν θέσιν, εἰς τὴν διετέλουν.

Ἄλλὰ δὲν ἐγνώριζον περισσότερον τὰς φιλανθρωπικὰς ἐταιρίας ἢ ὅσον καὶ τὸν νόμον, ὅστις ἠδύνατο νὰ μ' ἐκδικήσῃ.

Τούλάχιστον ἴσως διὰ μέσου αὐτῶν ἠδύναμην νὰ καταφύγω πάλιν πλησίον ἐντίμων ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶχον ζῆσει μέχρι τότε.

Ὅταν μετὰ πάροδον ἡμερῶν τινων ἀνέκτῃσα τὴν ἐλευθερίαν μου, ἡσχυνόμην νὰ ἀντικρύξω ἐντίμους ἀνθρώπους.

Ἄνευ προστασίας, ἄνευ ἐλπίδος, χωρὶς ν' ἀμαρτήσω καὶ χωρὶς νὰ τὸ θελήσω, κατέπεσα τὴν ἐπαίσχυντον πτώσιν, ἣν τόσαι μυριάδες γυναικῶν ὑφίστανται ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἦτις πτώσις μοὶ ἐνεκόλαψεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ ἀνεξίτηλον τῆς ἀτιμίας στίγμα.

Ἐκπλήττεσθε ἐπὶ τῇ ἀγνοίᾳ μου, ἣν κατὰ τὴν ἐξομολόγησίν μου ταύτην σᾶς ἀποκαλύπτω ;

Ἄλλ' ὑμεῖς, οἵτινες ἔχετε τοὺς δικηγόρους σας, ὅπως σᾶς συμβουλεύωσι τὰ χρῆζοντα ἐκάστοτε δικαστικὰ φάρμακα, ὑμεῖς, οἵτινες ἔχετε τὰς ἐφημερίδας σας, τὰς ἐγκυκλίους σας, τοὺς δραστηρίους φίλους σας, οἵτινες ἀκαταπαύστως ἐξυμνοῦσιν εἰς τὰ ὠτὰ σας τὰ φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα... ὑμεῖς, οἵτινες εὐμοιρεῖτε τόσων πλεονεκτημάτων, οὐδ' ἀμυδρότατα δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν πληρεστάτην ἀγνοίαν τοῦ περίξ κόσμου ἐν ἡ διατελοῦσιν αἱ δυστυχεῖς ὑπάρξεις, αἱ ὅμοιαι ὑμῶν... ἀλλ' ἀπολωλυῖαι...

Οὐδὲν γνωρίζουσι καὶ οὐδεὶς κοινωεῖ μετ' αὐτῶν. Ἐξαίρεσει τῶν φθορέων, οἵτινες, ἀπὸ τῆς προνομιοῦχου κοινωνίας ὀρμῶντες, λαμβάνουσι τὰ θύματα τῶν ἐκ τῆς τάξεως τῶν δυστυχῶν. Ἀλλὰ περὶ τῶν φιλανθρωπικῶν ιδρυμάτων, ἅτινα ἡ κοινωὶα ἰδρῦει ἀκριβῶς πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῶν, οὐδὲ ἰδέαν τινὰ ἔχουσιν.

Ὁ σκοπὸς τῶν δημοσίων φιλανθρωπικῶν ιδρυμάτων, τὸ μέσον τοῦ ν' ἀνεύρητις αὐτὰ καὶ τοῦ νὰ τύχῃ τῆς περιθάλψεώς των, ὄφειλον νὰ ἦσαν μεγάλοις χαρακτηριστῆραι τοιχοκολλημένα εἰς τὰς γωνίας πασῶν τῶν ὁδῶν.

Τί γνωρίζομεν περὶ τῶν δημοσίων φιλανθρωπικῶν ταμειευτηρίων, ἢ τί περὶ τῶν εὐγλώττων ὑπὲρ αὐτῶν ἀγορεύσεων ἢ τοῦ κᾶν ὑποπίπτουν εἰς τὰ βλέμματα τῶν ἀποκλήρων αἱ ὑπὲρ αὐτῶν φιλοκάλως ἐκτετυπωμένα ἐγκύκλια ;

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ περιστατικὸν πτωχῆς τινος ἐγκαταλελειμμένης ὑπάρξεως, γυναικὸς τὸ πλεῖστον, ἣτις ἐκμετρεῖ τὸ ζῆν εἰς ἀπόστασιν πέντε λεπτῶν ἀπὸ φιλανθρωπικοῦ τινος καταστήματος, ὅπερ θὰ ἦνοιγε πρὸς αὐτὴν τὰς πύλας του, ἀναγράφεται εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὡς δημοσιογραφικὸν πυροτέχνημα ὅπως ἐκπλήξῃ τοὺς ἀναγνώστας καὶ διεγείρει τὴν φρίκην των... καὶ κατόπιν λησμονεῖται !

Οἷας φροντίδας καταβάλλετε ὅπως γνωρίζητε εἰς τοὺς πλουσίους νέον τι ἔργον, νέαν ἐφημερίδα ἢ νέον φάρμακον, τὰς αὐτὰς καὶ μείζονας καταβάλλετε ὅπως καταστήσητε γνωστὰς εἰς τοὺς ἀποκλήρους τὰ φιλανθρωπικὰ διάφορα δημόσια ἄστυλα ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν ἰδρῦει ἡ κοινωὶα ἢ ἡ πολιτεία, καὶ τότε θὰ σώζητε πλείστας ὑπάρξεις.

Θὰ μὲ συγχωρήσητε καὶ θὰ μὲ ἐννοήτε, ἐλπίζω, καλῶς, ἐὰν δὲν λέγω τι πλεόν περὶ τῆς περιόδου ταύτης τοῦ βίου μου.

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φθάσω εἰς ἕν ἔτερον ἐπεισόδιον τοῦ σταδίου μου, ὅπερ διὰ δευτέραν φοράν μὲ ἤγαγεν ἐπὶ δικαστηρίου.

Ὅσον θλιβερὰ καὶ ἂν ὑπῆρξε δι' ἐμὲ ἡ πεῖρα τοῦ βίου, δὲν μὲ εἶχεν ἐν τούτοις μάθει νὰ σκέπτομαι κακῶς περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἐῦρον συμπαθεῖς καρδίας, αἰσθανθεῖσας ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἐμοῦ ἅμα ταῖς πρώταις θλίψεσι, καὶ εἶχον καὶ φίλας... πιστάς, γενναίας φίλας, πλήρεις αὐταπαρνήσεως... μεταξὺ τῶν ἐν κακοδαμονίᾳ ἀδελφῶν μου.

Μία τῶν ἀτυχῶν τούτων γυναικῶν, ἀπελθοῦσα τοῦ κόσμου τούτου, ἐν τῷ ὀπιφίῳ τόσον σκληρῶς εἶχε δοκιμασθῆ... ὅπερ εὐχαρίστως ἀναπολώ... ἐφείλκυσεν ἰδιαζόντως τὴν συμπάθειάν μου.

Δὲν ἐγνώρισα ἐκτὸς αὐτῆς ἀνθρωπίνην ὑπαρξίν ἄλλην, μᾶλλον συμπαιθεστέραν καὶ ὀλιγώτερον ἐγαῖστικὴν αὐτῆς.

Ἐζῶμεν ὁμοῦ ὡς ἀδελφαί.

Πλέον ἢ ἀπαξ, εἰς ὥρας ζοφεράς, ὅταν ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας ἐπολιόρκει τὰς ἀπελπιστικὰς σκέψεις μου, ἢ εἰκὼν τῆς ἀγαπητῆς μου φίλης, ἣν εἶχον ἀφήσει κατὰ μόνον νὰ πάσχῃ, ἀναπαρίστατο εἰς τὴν